

STAJALIŠTA

Je li bivši ministar Vidović lagao 2001. ili 2004. godine

Marijo Živković

Gospodin Davorko Vidović tvrdi 16. siječnja 2004. u *Vjesniku* da je plaćeni trogodišnji porodni dopust za majke koje rode treće ili daljnje dijete po redu rođenja... »ništa ne košta... a da je iz ta mjere... ideološka, retrogradna koncepcija obitelji s mnogo djece...«

U svom obraćanju Hrvatskom saboru, kao ministar Račanove vlade, u rujnu 2001., obrazlažući ukidanje tog dopusta, on, međutim, izjavljuje *(Izvjješća Hrvatskog sabora br. 308 od 4. listopada 2001.)*: »Dosađajuća praksa... očito nije sukladna... mogućnostima hrvatske države... mi smo se suočili s potrebom da ta prava, odnosno iznose tih prava dovedemo u sklad s mogućnostima, financijskim mogućnostima i državnog proračuna i hrvatskog društva... to ... jest pokušaj da se određene uštede učine već i u ovoj godini...«

Vidović protiv svojih kolega

Na drugom mjestu on (8. siječnja 2004.) izjavljuje: »I upravo je to bio razlog (retrogradna ideologija), a ne nedostatak novca u proračunu... da se ta privilegija ukine u mandatu prošle vlade.«

Kada je gospodin Vidović

U Hrvatskoj danas ima oko 95 tisuća obitelji koje imaju troje ili više djece, a da je barem jedno dijete mlađe od 15 godina. Te obitelji, unatoč većem broju umrlih nego rođenih, osiguravaju kontinuitet i države i naroda. Tu grupu treba podupirati i moralno i materijalno i ohrabrivati mlade ljude, koji vole djecu da se pridruže toj grupi. Parovi, koji iz nježne, angažirane i zrele roditeljske ljubavi imaju više djece imaju i ljepši i bogatiji život

lagao, 2001. ili 2004.?

Hoće li gospodin Vidović povući svoje laži, pa se ispričati ili Hrvatskom saboru za ono što je izjavio 2001. ili čitateljima *Vjesnika* za ono što je izjavio 2004. Jesu li to jedine laži gospodina Vidovića?

Tijekom saborske rasprave u siječnju 1996. nakon koje je jednoglasno prihvaćen Nacionalni program demografske obnove, koji predviđa trogodišnji plaćeni porodni dopust, gđa Željka Antunović je u ime Kluba zastupnika SDP izjavila *(Izvjješća Hrvatskog sabora br. 158 od 13. veljače 1996.)*: »Ovo je zadnji čas za donošenje ovakvog programa, nužno je donijeti sve prateće zakone i propise, koji će dovesti do realizacije predloženih mjera«. Antun Vujić u istoj raspravi: »Rasprava se odvija u konstruktivnom ozračju, jer svi zastupnici, bez obzira na stranačke interese podržavaju predloženi program«. Mato Arlović je ocijenio kako treba podržati taj program...

Tvrdi li Vidović da su njegovi stranački kolege govorili

neiskreno? Lako moguće da i jesu, s obzirom na to da su 2001. glasovali za ukidanje trogodišnjeg dopusta, a nisu uveli druge mjere predviđene programom.

Sve više obitelji s troje ili više djece

Od 1979. do 1989. od ukupnog broja rođene djece, postotak treće i daljnje po redu

Ako za išta ima smisla preuzeti dugoročne dugove u inozemstvu, koje će plaćati naša djeca i unuci, onda ima smisla, ako je potrebno, zaduživati se za državnu potporu parovima, koji iz pametne i usređujuće roditeljske ljubavi prihvaćaju troje ili više djece. Takvi parovi čine sebi život ljepšim i bogatijim, a državi i društvu osiguravaju nove poštene, marljive, radosne i konstruktivne građane

rođenja, nijedne godine nije bio viši od 13,6 posto.

Od 1996. do 2000. taj postotak se kretao između 22,3 i 25,9 posto. Za vrijeme Račanove vlade taj postotak su 2002. uspjeli sniziti na ispod 20 posto.

Između 1986. i 1990. u Hrvatskoj se radalo svake godi-

ne manje od 6000 treće djece i manje od 1500 četvrte djece.

Od 1995. do 1999. majke su u Hrvatskoj rodile između 7000 i 9500 treće djece godišnje, a između 1800 i 3200 četvrte djece.

U Hrvatskoj danas ima oko 95 tisuća obitelji koje imaju troje ili više djece, a da je barem jedno dijete mlađe od petnaest godina. Te obitelji,

unatoč većem broju umrlih nego rođenih, osiguravaju kontinuitet i države i naroda. Tu grupu treba podupirati i moralno i materijalno i ohrabrivati mlade ljude, koji vole djecu da se pridruže toj grupi.

Parovi, koji iz nježne, anga-

žirane i zrele roditeljske lju-

bavi imaju više djece imaju i ljepši i bogatiji život.

Osim ponovnog uvođenja trogodišnjega plaćenog dopusta za sve majke koje rode treće ili daljnje dijete, treba za obitelji sa četvero i više djece uvesti, što također Program demografske obnove predviđa, status »roditelja odgojitelja s novčanom naknadom odgojiteljice u vrtiću«.

sku kuću od 100 do 200 četvornih metara površine, graditelj treba državi platiti toliku novca, za koliko bi mogao kuću sagraditi do prve deke i useliti se u nedovršenu kuću.

Za gradnju obiteljskih kuća trebalo bi odgovoriti plaćanje komunalne naknade za barem dvije godine i obročno je naplaćivati do cijene iznajmljivanja podstanarske sobe.

Uz takve uvjete pokrenula bi se gradnja obiteljskih kuća, što bi pokrenulo sve privredne grane, a mnoge obitelji bi došle do vlastitog stana i ne bi odgdale radanje djece.

Povlastica ili pitanje pravde

Gospodin Vidović tvrdi da je plaćeni trogodišnji majčinski dopust privilegija. Je li je to povlastica ili zahtjev najobičnije pravde?

Moja supruga i ja othranili smo četvero djece, koja danas rade, a uzdržavamo još dvoje studenata.

Naših četvero djece koji rade i plaćaju u mirovinske fondove, prema sadašnjem omjeru zaposlenih i umirovljenika

u Hrvatskoj, osiguravaju mirovine supruzi i meni i još dvoje naših vršnjaka, koji primaju mirovine, a nemaju djece.

U doba komunizma, dok je na vlasti bila preimenovana partija gospodina Vidovića, nije nas podupirala država u našem društveno korisnom i potrebnom radu odgajanja trećega, četvrtoga, petoga i šestog djeteta.

Makar se zaduživali i u inozemstvu

Bilo je pravedito i pošteno što je Hrvatski sabor 1996. jednoglasno prihvatio Program demografske obnove da se barem naša djeca, od kojih dvoje imaju po četvero djece, a jedno troje, podržavaju u njihovom roditeljskom radu.

Ako za išta ima smisla preuzeti dugoročne dugove u inozemstvu, koje će plaćati naša djeca i unuci, onda ima smisla, ako je potrebno, zaduživati se za državnu potporu parovima, koji iz pametne i usređujuće roditeljske ljubavi prihvaćaju troje ili više djece. Takvi parovi čine sebi život ljepšim i bogatijim, a državi i društvu osiguravaju nove poštene, marljive, radosne i konstruktivne građane.

Autor je voditelj Obiteljskog centra u Zagrebu.

Staklena kugla i svi problemi i jadi hrvatskoga puka

Branimir Molak

Smeće svuda oko nas, a »dvije su teme posebno važne i dugoročno će imati veliki utjecaj na zaštitu okoliša u Republici Hrvatskoj pa stoga imaju i veliki utjecaj na oblikovanje ove strategije: (1) usmjerenje Republike Hrvatske k održivom razvoju i (2) približavanje i priključenje Republike Hrvatske Europskoj uniji (EU).«

Dakle, održivost i EU će sve riješiti, i to ne samo u zaštiti okoliša. Novoizabrani su prihvatili parolu prijašnjih koji su za vrijeme Jugoslavije zagovarali »komunizam – društvo blagostanja«, a zatim nakon prelaska Hrvatske u rani feudalizam izmislili uz »bolji život svima, a ne samo njima« i parolu »Hrvatska u EU«.

Istina je negdje u sredini

To je dobar nadomjestak za »punjenje glava« puku da ne vidi kako živi i da misli kako će mu Unija sama po sebi donijeti bolji život, a u nedostatku znanja i volje onih koji vladaju da to i ostvare.

Usto puk treba zaboraviti da je opljačkan tzv. privatizacijom i po svaku cijenu to što je »ostvareno«, dobra koja su stvarali generacije stanovnika treba ostaviti podobnima koji su si ih prisvojili (održivost?), a ne vratiti onima kojima pripadaju – odnosno provesti nacionalizaciju otegotga.

»Kakvo je stanje okoliša u Republici Hrvatskoj? Na to važno pitanje, s kojim mora početi svaki razgovor o tome što činiti za okoliš u budućnosti, našalost, ne znamo točno odgovoriti.

Ocijeniti stanje okoliša u Republici Hrvatskoj ne znamo jer ne postoji detaljno i sustavno praćenje sastavnica okoliša mjerenjem za njih karakterističnih parametara, nema cjelovitog prikupljanja informacija o okolišu i najvaž-

Održivost i EU će sve riješiti, i to ne samo u zaštiti okoliša. Novoizabrani su prihvatili parolu prijašnjih koji su za vrijeme Jugoslavije zagovarali »komunizam – društvo blagostanja«, a zatim nakon prelaska Hrvatske u rani feudalizam izmislili uz »bolji život svima, a ne samo njima« i parolu »Hrvatska u EU«. To je dobar nadomjestak za »punjenje glava« puku da ne vidi kako živi i da misli kako će mu Unija sama po sebi donijeti bolji život, a u nedostatku znanja i volje onih koji vladaju da to i ostvare

nije, nema dogovorenih specifičnih pokazatelja kojima bi se pratile promjene stanja u okolišu.

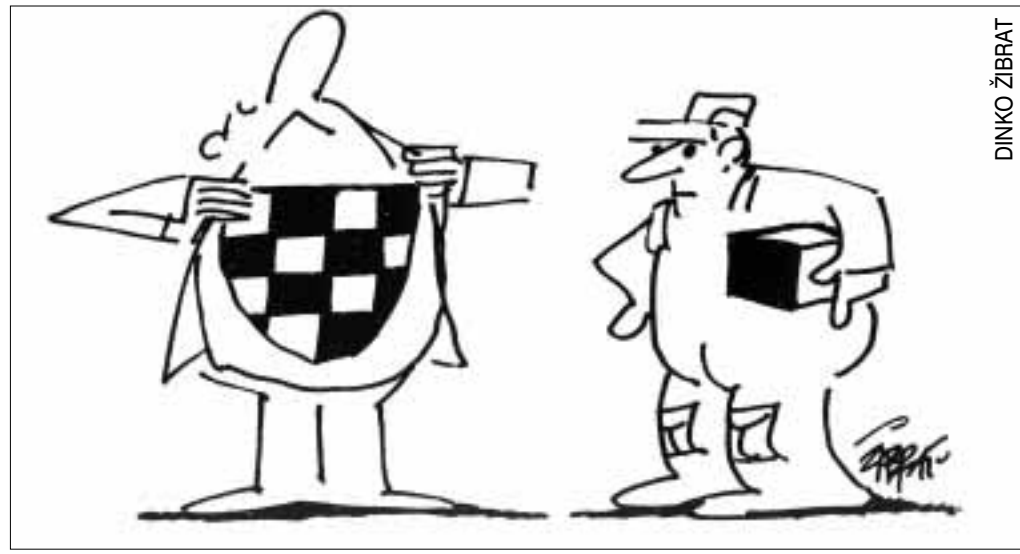
Na temelju onoga što znamo, mišljenja o stanju okoliša u Republici Hrvatskoj su podijeljena: jedni smatraju da je ono toliko loše da – i zbog stanja i zbog odnosa prema Jadranskom moru – valja dignuti uzbunu; drugi su pak skloni idealizaciji i misle da je, u usporedbi s ostatkom Europe, stanje okoliša dobro, štovite, odlično, pa da upravo na tome možemo graditi budućnost, primjerice, ekološkim turizmom i proizvodnjom zdrave hrane. Moramo pretpostaviti, i vjerovati, da je istina negdje u sredini, dok se stanje ne bude moglo sustavno i cjelovito nadzirati.«

Epidemija nezadovoljstva

Te su citate pisali vladajući, a kao da su im ostali – zaboravljeni, upućeni vlasti iz vremena dok su bili oporba. Pisani su u prvoj polovini vladanja prijašnje vlasti po mnogo čemu slične Crvenim kmerima – svi stručnjaci za sve. Riječ je o službenom dokumentu Strategiji zaštite okoliša RH, objavljen u *Narodnim novinama* 46/2002.

Je li je oporba (tada HDZ) ili Unija trebala riješiti naše probleme? Što su vladajući napravili od tada da se stanje poboljša? Zapalio se i eksplodirao je »Puto«. Otpad je po Makarskoj i drugdje, a epidemija nezadovoljstva odlukama se širi.

Opasni otpad se nalazi po Zagrebu, kažu, kako bi prorađio »Puto« (?). Osiguran je uvoz radioaktivnog otpada ia-

Zacijelo bi toj politici staklene kugle dalo podršku i sto ili tisuću znanstvenika u Hrvatskoj, prema potrebi, ako im se plati da se drukčije, zbog zime, obuku, i to poslušno učine na masovnom zboru. Tome i služi znanost u Hrvata

ko ne i lokacija odlagališta...

Strategiji razvika bilo kojeg područja prethodi valjana snimka stanja – bilanca. Tek kada se spozna stanje moguće je uspostaviti ciljeve (konceptiju razvika), a kada se to ustanovi može se ustanoviti strategija ili putovi kako te ciljeve dosegnuti.

Sveobuhvatan proces

Dobro je razumjeti i što se događalo u prošlosti. U nas politika ne dopušta da se objektivno snimi stanje, pa je takvo i ono u zaštiti okoliša. Isto je tako i u energetici. Nema ni valjanih bilanci energije, a prikuplja se porez na automobile za fond za njeno »djelotvorno« korištenje.

»Sadašnje stanje utvrdilo bi se kroz stručne tribine, okrugle stolove i ankete građana...«. »Restrukturiranje HEP-a i Ine je zahtjevan i sveobuhvatan proces. Danas INA, prema procjeni Konzultatske tvrtke Price Waterhouse vrijedi 1,5 milijardi američkih dolara, što je dvostruko više nego prije godinu dana.«

Izabrani citati iz Strategije razvika energetike Republike Hrvatske do 2030. (NN 38/2002.) iz sličnih stotinjak stranica sirovine za recikliranje ne trebaju komentar.

Broj nezaposlenih varira od potrebe do potrebe onih koji vladaju.

Ako rast bruto društvenog proizvoda nije onakav kakav

treba politici za »uspjeh« prisili se »statistika« da promijeni metodologiju njegova određivanja, a o raspodjeli BDP ni ti riječi. Oni nalik na Crvene kmere bili su mnogo pragmatičniji.

Čim su došli na vlast promijenili su glavno statističara. Političari se ne slažu o dugovima, a još manje o kumovima, ali će se zacijelo dogovoriti. I tako je to u svim područjima života kada stanovništvo glasjenjem protiv onih na vlasti svake četiri godine izabere nove – poznate.

Oni koji su vladali, stanje u državi su uljepšavali (ako nisu zaboravili da vladaju), a oni koji su ih naslijedili svaki put su iznenađeni što su im pre-

thodnici ostavili. Prijašnji su pak tvrdili da su oni prije njih krali, a nisu se pobrinuli za svog mandata da ih stave pod bravu, nego su samo nastavili isto. Umjesto toga struka i znanje su pod ključem – na ledu.

Novine, televizija i radio iskazima o zloporabama koje su počinile novoimenovane osobe izazvali su njihove smjene, a o krupnim zloporabama npr. u koje su »umocene« vodeće osobe politike – one iz prijašnje vlasti i one prije njih koje su izazvale nekoliko milijardi dolara štete, npr. u energetici, štiti se.

Novinari izletnici u Brazil na račun puka za lijepo pisanje o energetici gromoglasno »tutnje« o »uspjesima« u energetici, a broj slika i riječi obratno je proporcionalan padu proizvodnje (domaća proizvodnja nafte pala je na četvrtinu one iz osamdesetih godina).

Kako će izgledati Hrvatska 2020. godine?

Vrlo »srmežljivo« se govori o planerima i opskrbljivačima agresora naftom i derivativima za vrijeme rata, kao i, kako tvrde, o slanju lažnih dokumenata u Haag da bi se optužilo hrvatske branitelje (i stoga razloga zabrani njihovim braniteljima da koriste te dokumente) i nitko za to nije odgovarao, niti se uzbuđuje.

»Kako će izgledati Hrvatska 2020. godine? Hoće li Hrvatska biti zemlja s otvorenim granicama, slobodom kretanja ljudi, roba, usluga i kapitala?

S potpunom slobodom putovanja i nastanjanja Hrvata

u Europi i Europljana u Hrvatskoj?

Hoće li se u Hrvatskoj tada plaćati eurom? Hoće li Hrvatska biti industrijalizirana i koju će ulogu igrati poljoprivređa? Ili će tada Hrvatska biti samo država u kojoj će se gospodarstvo temeljiti isključivo na pružanju usluga, prije svega u turizmu? Kamo želimo? I kako stići do cilja?«

Staklena kugla najpouzdaniji instrument

Na to je trebalo odgovoriti ovih dana na skupu pod pokroviteljstvom prvih političara. Staklena kugla bila bi najpouzdaniji instrument za optimističke odgovore na ta pitanja bez odgovora. Kugli, a i stručnjaka za čitanje i iz tarot karata ili graha možda i boljih od političkih, zacijelo ima na Hreljču, »Arizoni« ili »regiji«.

A kakva je Hrvatska danas?

Tko će se još i odgovorom na to pitanje zamarati kao i odgovorom što će stanovnicima biti bolje, a što lošije ako Hrvatsku prime u EU za postojanja jedne ili druge i pitati i njih žele li u takvu Europu? Čemu služi narod?

Zacijelo bi toj politici staklene kugle dalo podršku i sto ili tisuću znanstvenika u Hrvatskoj, prema potrebi, ako im se plati da se drukčije, zbog zime, obuku, i to poslušno učine na masovnom zboru. Tome i služi znanost u Hrvata. Sličnu podršku je svojedobno dala na sastancima socijalističkog saveza o sigurnosti nuklearne elektrane Krško, pa će vjerojatno to slično učiniti i u odi već davno donesenog odluci političara o Držubi Adriji. To od nje, uostalom, političari i očekuju.

Kažu, nemoguće je riješiti probleme načinom razmišljanja onih, a još manje s onima, koji su ih izazvali.

Autor je doktor tehničkih znanosti iz Zagreba.

Napada »strašnog Ivezića«, veliča svog »dragog druga Tita«

Mladen Ivezić

Grbelja opet piše da je Rade Hamović bio načelnik Generalštaba JA i da je to pročitao u *Vojnom delu*. Ništa od toga nije istina. Ja sam mu već predbacio ignoriranje Arse Jovanovića, koji je bio načelnik GŠ-a, ali i kasnije ubijeni staljinist, dakle za Grbelju »neosoba«.

Grbelja ponavlja, ne bi li svojega miljenika izbio odgovornosti za pokolje, laž, da je Hamović rekao da je Broz 9. svibnja 1945. bio u Rusiji.

Nove Grbeljine laži

To nije istina (Broz je od 20. travnja do kraja glavnih pokolja stalno bio u DFJ), i to Hamović nikada nije rekao.

Grbelja izmišlja i u novome članku ponavlja nekakvu zapovijed o završnim operacijama 9. svibnja 1945., iako

Grbelja izmišlja i u novome članku ponavlja nekakvu zapovijed o završnim operacijama 9. svibnja 1945., iako je ta zapovijed donijeta 9. travnja, a svi znaju da ju je potpisao Ranković, jer je Broz bio u Rusiji. Brozove su zapovijedi od 9. svibnja nevažne, osim govora na Radio-Beogradu, kojim zahtijeva nemilosrdan obračun sa svima koji nastave »putem« njegovih protivnika

je ta zapovijed donijeta 9. travnja, a svi znaju da ju je potpisao Ranković, jer je Broz bio u Rusiji.

Brozove su zapovijedi od 9. svibnja nevažne, osim govora na Radio-Beogradu, kojim zahtijeva nemilosrdan obračun sa svima koji nastave »putem« njegovih protivnika.

Grbelja izmišlja da sam mu podmetnuo autorstvo članka od 21. kolovoza 2003., a ja sam činjenicu da ga citira kao vriedan samo ispravno prikazao kao još jednu njegovu mistifikaciju.

Grbelja ponovno laže da je Broz 14. svibnja 1945. zapovjedio spriječiti pokolje na Kočevskom Rogu i Bleibur-

gu. Ja sam jasno napisao, da je riječ o zapovijedi upućenoj samo GŠ-u Slovenije, ukinutu četiri dana poslije, koji je već mjesecima bio bez zapovjedne moći nad golemom većinom slovenskih

Raspravu prihvatih zbog Grbeljine podvale Brozove nedužnosti i »teorije incidenta«, koju jugokomunisti nastoje podvaliti. Tobaže su Hrvate ubijali pojedinačni poludjeli osvetnici, a Tito bio dobar! Ne, bio je to sustav

partizana: 7. i 9. korpusom. Dakle, ne postoji Brozova zabrana genocida nad Hrvatima i drugima, nego nekih sitnijih unutarnjih slovenskih obračuna.

Grbelja (pravilno) u jednoj

rečenici kaže da sam o toj zapovijedi pisao i ja, a u prvoj sljedećoj mi predbacuje: »Uz toliko dokaza, reći da takva zapovijed nije postojala, znači biti jači od pljuska koji nosi potop.«

neđužnost'« Grbelja, dakle, ne vjeruje ni knjigama ni dokumentima ni svojoj moći zaključivanja!

Raspravu prihvatih zbog Grbeljine podvale Brozove nedužnosti i »teorije inciden-

neđužnost'« Grbelja, dakle, ne vjeruje ni knjigama ni dokumentima ni svojoj moći zaključivanja!

Raspravu prihvatih zbog Grbeljine podvale Brozove nedužnosti i »teorije inciden-

ta«, koju jugokomunisti, kao Zorica Stipetić, Fumić, Grbelja, Goldsteini i slični nastoje podvaliti. Tobaže su Hrvate ubijali pojedinačni poludjeli osvetnici, a Tito bio dobar!

Udbaška posla

Ne, bio je to sustav. Najmanje 800 tisuća ljudi su Brozovi antifašisti, prema njegovim zapovijedima, poubijali bez suda, u više godina na mnogo mjesta u sklopu ciljana genocida – prije svega nad Hrvatima, zatim Nijemcima, Madarima, Talijanima i još nekim narodima i manjinama.

Grbelja, Goldsteini i slični

zbog toga što dokazasmo istinu zabranishe Komisiju za utvrđivanje žrtava rata i poraća, a sada Grbelja otvoreno zove na povrat cenzure, dok njegovi druzi žele istinu prikazati kao veličanje fašizma i proglasiti kažnjivim djelom.

Jedan je američki političar o sporovima s novinarima rekao: »Tužiti novinara to je kao hrvati se sa svinjom: pobijedio ti ili izgubio, uvijek ćeš na svršetku ostati blatan i smrdljiv.«

Ja sam Grbelji ipak odgovorio, da bih javnost upozorio na opasnosti koje njegove laži donose.

Budući da sam zainteresiran za znanost a ne za udbaške spletke, opraštam se s ovom debatom.

Autor je povjesničar iz Zagreba.